

VANG ME OP

(LIEFDE IN DE SNEEUW, BOEK 1)

ROZ MARSHALL

Lang me op

Roz Marshall

Vang me op

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Roz Marshall

Oorspronkelijke titel: *Fear of Falling*

Vertaling: Denise Schaapman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman & Tamara Haagmans

Eerste uitgave december 2020

NUR 343

ISBN 978-94-92585-61-5

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Een enkele traan zocht zijn weg over het spoor van sproetjes op Fiona Eastons wang, landend op een smetteloos wit kussen dat vaag naar lavendel rook.

Buiten bespotte het heldere lied van een roodborstje haar; de voorbode van een nieuwe dag met het vroege ochtendlicht dat door de gordijnen kwam. Op haar opgeruimde nachtkastje gloeide de cijfers op haar wekker als een baken en toonde aan dat het nog een uur duurde voor die af zou gaan met net zoveel lawaai als een toeter. Maar het had geen zin om haar ogen weer te sluiten; ze zou toch niet meer slapen. Niet nu.

Met een zucht reikte Fiona naar haar wekker om het alarm alvast uit te zetten. Op datzelfde moment gleed een andere hand langzaam om haar borst. Haar adem stokte. *Geoff*.

Fiona's ogen verwijdden zich toen de hand verder naar beneden op zoektocht ging. Een kort moment verloor ze zichzelf, genietend van de aanraking van de ruwe hand van haar man op haar gladde huid. Toen drong de herinnering binnen en kwam de pijn boven. In één explosieve beweging sprong ze het bed uit. Schone witte lakens volgden in haar kielzog en ze liep naar de badkamer toe.

. . .

GEOFF BEVRIJDDDE ZICHZELF UIT DE WIRWAR VAN LAKENS, LIET ZICH terugvallen op de kussens en sloeg uit frustratie met zijn vuist in de matras.

Hij lag daar een minuut, hees zichzelf toen met een zucht omhoog en trok wat kleren aan.

Tien minuten later droeg hij een vreemd, frivool schort om zijn skipatrouille-uniform te beschermen en had hij een pruttelende pot koffie op het fornuis staan. Teverden dat alles bijna klaar was, stapte hij met twee passen door de chroom-met-witte keuken en kwam tot stilstand in de deuropening naar de huiskamer. 'Wil je rozijnen in je pap?'

De woonkamer was net zo netjes als zijn eigenaar: een mengeling van beige en Ikea. Zelfs de kerstboom die er stond was van kunststof en crèmekleurig. Fiona was aan het multitasken, zoals gewoonlijk, met het ontbijtnieuws aan dat haar trainingsschema begeleidde. De tv in de hoek schalde terwijl ze zich op de vloer uitstreckte en sit-ups telde tijdens het uitademen.

'Zesennegentig...zevenennegentig...' Haar ritme veranderde niet. 'Ja graag,' schreeuwde ze en eindigde haar set. 'Negenennegentig... honderd.' Met het schema voltooid ging ze rechtop zitten, schudde haar hoofd kort alsof ze duizelig was, sprong op en liep naar hem toe, haar donkere haar achter haar oor stoppend.

Hij pakte haar om haar middel toen ze voorbij wilde lopen en zoende haar in haar nek. 'Lekker getraind?'

'Prima, bedankt.' Haar arm ging omhoog om hem een snelle knuffel te geven, voor ze zich bevrijdde en naar de waterkoker ging. 'Wil je koffie?'

'Ik heb al koffie gemaakt, hier.' Hij gaf haar een mok.

Met een zucht van plezier pakte ze de mok met beide handen aan en keek hem aan over de rand terwijl ze het rijke aroma opsnoof. 'Je bent te goed voor me.'

‘Ik weet hoe erg je van je ongezonde gewoontes houdt,’ zei hij met een knipoog.

Haar mondhoeken krulden omhoog. ‘Ik denk gewoon dat het niet eerlijk is om een man alleen te laten drinken.’

Hij lachte en ging toen verder met roeren in de havermout. Maar de herhaalde beweging liet zijn gedachten teruggaan naar eerder, naar de scène in de slaapkamer. Hoe moeilijk het ook was, hij moest er met haar over praten, zodat hij zeker wist waar ze met haar gedachten was. Hij haalde diep adem en wierp een blik op haar. ‘Dus... je bent er nog niet klaar voor.’ Een mededeling, geen vraag.

Ze fronste. ‘Jawel, dat ben ik wel.’

‘Maar...’ Hij liet de houten lepel in de pan vallen.

‘Ik moet terug naar mijn werk. Om mijn gedachten van... dingen af te leiden.’

Ah. Hij probeerde zijn kaken niet opeen te klemmen. Ze had gelijk. Werk was zeker een wondermiddel – hij was blij geweest met de drukke dagen bij het skipatrouillebureau. Dus misschien waren een paar dagen met andere mensen op de piste ook wel goed voor haar en zou dat alles weer goed voor hen maken. Hij knikte langzaam en draaide zich weer om naar de pap.

HOOFDSTUK 2

*H*ulststruiken met rode bessen en geelbloemige mahonie gluurden boven het hek van de stenen huizen in de hoofdstraat van White Cairns Village uit. Ze gaven kleur aan een anderszins grijze dag. Ook de twinkelende lichtjes in de sparrenbomen die her en der in voortuinen stonden maakten dat het dorp er kerstachtig uitzag.

Jude nestelde haar kin in haar rode, wollen sjaal en keek naar een kleine groep kinderen in donkerblauwe uniformen die op de schoolbus stonden te wachten die gromde als een slecht gehumeurde trol en dieseluitlaatgassen uitboerde in de ijzige ochtendlucht.

Ze wilde zich net wegdraaien toen de laatste tiener zich op de bovenste trede van het trapje omdraaide om naar haar te schreeuwen: 'Niet vergeten mam, ik heb toneelles vanavond.'

'Natuurlijk Lucy, ik zie je om halfvijf.' Jude stak haar hand omhoog in een laatste groet en ging onderweg naar het nabijgelegen skischoolkantoor om de post te halen.

Terwijl ze de deur opendeed, trok ze haar neus op. De lucht rook muf en toen ze het licht aandeed beloofde ze zichzelf dat ze de tijd zou vinden om een lenteschoonmaak te doen.

Misschien is er wel een storm en wordt de berg gesloten en kunnen we niet werken, dacht ze.

Toen lachte ze om zichzelf. Het was nog maar amper een paar weken geleden dat ze naar de paarse en groene heuvels in de verte had gekeken en had gebeden om wat sneeuw om haar noodlijdende bedrijf te helpen. Een noodlijdend bedrijf waarvoor ze totaal niet gekwalificeerd was. Niet zelfverzekerd genoeg om het te leiden.

En toch was ze hier, om op de een of andere manier de samengeraapte bende van ski- en snowboardinstructeurs te begeleiden, nieuwe klanten binnen te halen en zelfs een beetje geld te verdienen.

Alsof ze haar punt wilde benadrukken, scheurde ze een envelop van de bank open die op de deurmat lag. Ze zuchtte van opluchting toen ze het kleine – maar positieve – saldo zag. Aan het einde van vorig jaar was die kolom nog in rode cijfers geprint en waren ze op een faillissement afgestevend.

Die gedachte maakte haar aan het twijfelen. Ze moest proberen hem te bellen vandaag. *Allan*. Haar wederhelft, Lucy's vader en hun vaste hoofdinstructeur en manager. Die aan het begin van de zomer naar Nieuw-Zeeland was verhuisd om geld te verdienen voor het bedrijf. Geld dat uitbleef.

Haar schouders gingen naar beneden toen ze dacht aan de droevige, internationale beltoon en het eindeloze wachten. Iets wat haar vaak overkwam als ze hem probeerde te bellen – als het telefoontje al doorkwam.

Later. Ze zou het later nog een keer proberen. Ze deed het licht uit en de deur op slot. *Het tijdsverschil zou dan sowieso beter zijn*. Op dit moment kon ze beter de berg opgaan en ervoor zorgen dat ze niet weer rood zouden komen te staan.

MIKE COLE KLOM IN DE BUS, GREEP DE DICHTSTBIJZIJNDE STANG met één hand en zette zijn rugzak op de grond. Een mengel-

moes van skispullen versierde de rugleuningen, de gangpaden lagen bezaaid met lege chipszakjes en er hing een sfeer van ingetogen spanning in het voertuig bij iedereen behalve bij de chauffeur, die op een lucifer kauwde en er stierlijk verveeld uitzag.

In de voorste stoel keek meneer Paton, de norske, kalende man van in de veertig die gymles gaf, op van zijn mobiel waarop hij iets aan het typen was. 'Mogge, Mike.'

'Goeiemorgen.' Hem een snelle knik gevend bekeek Mike intussen de passagiers.

Een aantal stoelen achter de leraar was een jongen zo gefascineerd door een spin die zorgvuldig een web in de hoek van het raam aan het maken was dat hij zich onbewust was van het feit dat zijn kraag in zijn jas gevouwen was en dat hij niet bij elkaar passende handschoenen aan had.

Verder achterin was een groepje tienermeisjes aan het giechelen om een roddelblaadje. En achter in de bus zat een blond meisje, dat vijftien was maar wel twintig leek, als een koningin met haar slaafse volgelingen. Mike kneep zijn ogen samen en beseftte dat ze een ander kind belachelijk zat te maken. Een ongelukkige die een niet meer modieus skipak van vorig seizoen aanhad.

Hij verhief zijn stem. 'Goedemorgen allemaal.' De meeste kinderen keken op. 'Ik ben blij te zien dat jullie allemaal aangekleed zijn om te gaan skiën. Onthoud, mode doet er niet toe op de skihellingen, een designerlabel houdt je niet warm en droog.' Hij gaf het zielige meisje een betekenisvolle blik. 'Functionaliteit is wat belangrijk is. En de weersverwachting voor vandaag is niet geweldig, dus denk aan je muts, handschoenen en skibril.'

Met zijn duim omhoog naar de chauffeur ging hij zitten op de stoel tegenover de leraar, toen de bus kreunend in de eerste versnelling werd gezet en begon aan zijn klim de berg op. 'Nou, wat voor groepen heeft u vandaag voor me, meneer Paton?' vroeg hij en hij haalde zijn klembord uit zijn rugtas.